

ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปู่ตายายและหลานตามการรับรู้ของปู่ตายายโดยกลุ่มตัวอย่างเป็นปู่ตายายจำนวน 174 คน ที่อาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร ทั้งนี้เป็นเพศชาย 86 คน และเพศหญิง 88 คน เครื่องมือที่ใช้คือ แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล แบบวัดการรับรู้บทบาทของปู่ตายายและแบบวัดความสัมพันธ์ระหว่างปู่ตายายและหลาน ซึ่งผู้วิจัยได้ปรับจากแบบสอบถามของ AARP (2000) สถิติที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ วิเคราะห์การถดถอยแบบพหุคูณ (Multiple regression) ด้วยวิธีการวิเคราะห์แบบขั้นตอน (Stepwise) และวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two-way ANOVA)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ตัวแปร 1 ตัวแปรจาก 6 ตัวแปรสามารถอธิบายความแปรปรวนของคะแนนความสัมพันธ์ระหว่างปู่ตายายและหลานได้ร้อยละ 41.3 คือ ตัวแปรการรับรู้บทบาทของปู่ตายาย
2. กลุ่มที่รับรู้บทบาทของปู่ตายายสูงมีคะแนนความสัมพันธ์ระหว่างปู่ตายายและหลานสูงกว่ากลุ่มที่รับรู้บทบาทของปู่ตายายต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. ไม่พบปฏิสัมพันธ์ร่วมระหว่างตัวแปรอายุและการรับรู้บทบาทของปู่ตายายที่ส่งผลต่อคะแนนความสัมพันธ์ระหว่างปู่ตายายและหลาน

The purpose of the study was to study the relationship between grandparents and grandchildren from the grandparents' perspective. Participants were 174 (male = 86, female = 88) grandparents who lived in Bangkok Metropolis. The data were collected by using questionnaires: the personal data, the Percieved Role of Grandparent, and the Relationship between Grandparents and Grandchildren which the researcher modified from the AARP (2000). Then analyzed the data by stepwise multiple regression and two-way ANOVA.

The results are as follows:

1. One variable from 6 variables accounts for 41.3 % of the grandparents and grandchildren relationship scores. That is perceived role of grandparent.
2. The high perceived role of grandparent group has significantly better grandparents and grandchildren relationship scores than the low perceived role of grandparent one ($p < .01$).
3. No significant interaction between age and perceived role of grandparent has been found.